

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 8 kr.

Megjelenik minden héten egyszer: Csütörtökön.

Felolós szerkesztő és laptulajdonos:

ISSEKUTZ JÁNOS.

Kiadó: **Papp György**, Gyulafehérvár.

Szerk. szűréség és kiadóhivatal: Püsp. Lyc. nyomda

Gyulafehérvárt.

Hirdetések díjszabály szerint.

A magyar nép és a gazdálkodás.

Ezer évet élt hazánk földművelő népe és valahogy csak birt megállani a saját lábán. Jólétben és szűkölkedésben, számtalan viszonytagságon keresztül folytatta gazdálkodását őseitől öröklött mód szerint, keveset törődve a gazdálkodás elméletével. Sőt, valljuk be őszintén, a jó emberek inkább még előítélettel viselkedtek minden újítás ellen, mindazzal szemben, a mi ellenkezett megszokott hagyományaikkal. „Megéltünk mi anélkül a mai napig, meg fogunk mi anélkül élni azontúl is.“

Pedig ez nagy tévedés. Igaz, hogy megélt eddig a mi földművelő néptünk, ezer éven keresztül. Sőt nagyrésze néhány századdal tovább is, amennyiben még a magyarok bejövetele előtt is itt tanyázott ezen a földön. Megélték valahogyan tűrhető viszonyok közt, bár nincs bizonyítva, hogy nem élhettek volna talán jobb módban, a vagyonosság, az általános jólét magasabb fokán. Hogy valamivel több szalonuát rakhattak volna kenyerekre, hogy az a bizonyos csirke, mit IV. Henrik király minden parasztnak ohajtott vasárnapra, gyakrabban került volna a bognácsba.

De ma a viszonyok alaposan megváltoztak. Hazánk földje, az a kövér zsíresöpp, mely a monda szerint a mennyországból pottyant ide: hazánk földje nem lett termékenyebb, de lejjebb szállt a buza ára. A világforgalom megváltozásával, nőttével, többé nem a mi gabonánk az, mely döntő szerepet játszik nyugoti szomszédaink piacán. Azok az idők, mikor a német sógor boldognak érezte magát, ha megvehette a magyar lisztet: fájdalom, megszűntek. Óriási vámoakkal sújtják mindenütt termékeinket, és gyakran legyőz az ádáz verseny, melyet ki

kell állnunk, a hatalmasan fejlődő Oroszország, a népes India, a szűz Amerika és Ausztrália őstermelésével.

A földművelő, míg szorgalmának kevesebb hasznát látja; igényei épen ellenkezőleg nagyobbak lettek. Nem él többé oly puritán egyszerűségben, mint hajdan; ő is kiakarja venni szerény részét az általános fényűzésben. S bár kivehetné minél nagyobb mértékben, daróc helyett selyemben járhatna, és kenyér helyett lágy kalácsot ehetne! De hogy a megélhetés nehéz problémáját sikeresen megoldhassa, fokozottabb igényeit kielégíthesse; gazdálkodását egészségesebb, a kor vívmányainak megfelelőbb alapokra kell fektetnie. A termő rög művelődésére ma nem elegendő többé két keze munkája; fárasztania kell az elméjét is, hogy az általános versengésben megállja helyét. Nem szabad mindig csak a szokott utakon haladnia, hanem újabb és újabb ösvényeket kell felkutatnia, melyek az elszegényedés sivatagjának elkerülésével a jólét birodalmába vezetnek.

Magyarország az újabb időkig földművelő ország volt, melynek ipara úgyszólván alig létezett. Meg kellett teremteni, s valljuk meg, hogy ez eléggé sikerült. És pedig nagyrészt sikerült az állam által szervezett iparszakoktatás révén, mely iparszakoktatásnak jelességéről az ezredéves kiállításunkat látogató külföldiek csak a bámulat hangján tudnak szólani. Különösen a németek, kiknek ipara a művelődésnek oly magas fokán áll, irigységgel konstatálják, hogy ipari szakoktatásunk az övéket túlhaladja, sőt úgyszólván ideális.

A földnek művelődése azonban nálunk az úgynevezett „par excellence“ földművelő országban, még sok kívánni valót hagy fenn. Nem mintha Magyarhonban nem találhatnának szín-

tén mintagazdaságok, melyek a szakférfiak őszinte bámulatát kihalják. O igen, a nagy uradalmak az ezredéves kiállításban hivalkodnak, milyen kitűnően értik intéző tisztjeik az intenzív gazdálkodást. Főhercegek és előkelő urak saját pavillonjaikban vagy a mezőgazdasági csarnokban, az erdészeti, a halászati pavillonokban, nem egy vívmányt mutatnak be, nem egy jó példát szolgáltatnak, mely széles körökben utánzást érdemelne.

De a kisebb gazda még mindig messze mögötte áll az osztrák, a német, a francia parasztnak, kit sokkalta kisebb területen, háládatlanabb talajon jóval nagyobb eredményeket tud elérni, mint a mi földművelő néptünk. Eléri pedig azáltal, mert gazdálkodásában nemcsak a hagyományos praxisra van utalva, de birtokában van a helyes elméletnek is, mely őt a rendelkezésre álló jövedelem források czélszerűbb kiaknázására képesíti. Levetkezte előítéleteit és számolni tud a kor viszonyaival.

A mit az állam az ipar érdekében tett, nem szabad elmulasztani a földművelők javára sem. Hisz ők képezik eddig a lakosság zömét, hanem az állam életfentartó erejét is.

Emelni kell tehát minden áldozattal néptünk gazdasági nevelését, különösen a gazdasági szakoktatás útján. És pedig nemcsak az iskolában az ifjaknál, hanem a felnőtteknél is, tanfolyamok és előadások rendezésével. A szegény földművelőnek manapság kemény harcot kell vívnia a modern gazdasági élet kalózaival, ha már nincsen mód ezeknek a szabadság veszélyeztetése nélkül való kiirtására, lássuk el a gazdaembert minden anyagi és szellemi fegyverrel, hogy e harcban az ő részén maradjon a győzelem. A ki nemzetünk művelődését és nagyságát szíven hordja: a kormány, a társadalom, mindenki

TÁRCZA.

Ujra.

Hadd szóljon a régi lantom újra!
Hadd teszem a szívemet e hurra!
Sirjon a dal, zengjen a lant,
Magasan fönn, mélyen alatt,
Zugjon, bugjon, szökdécseljen,
Fájó szívvel, öröm könnyel.

Hadd szóljon a régi lantom újra!
Hadd teszem a szívemet e hurra!
Pengesse a bánat súlyát...
Hadd hallja meg dalom odát,
Hadd reszkessen szíve hurra,
Mint az enyém, újra, újra...

Hadd szóljon a régi lantom újra!
Hadd teszem a szívemet e hurra!
Hadd rikassa meg a dalom,
Hadd tudja meg, őt siratom...
Őt siratom, őt temetem,
Őt temetem, őt szeretem...

Inselt Sándor.

A kalapok.

Irta: **Inselt Sándor.**

I.

Az öreg Fejes nagy-nagy fekete kalapot viselt. Ez a puha kalap még az ötvenes évekből való. Soh'se fogott ki belőle. Nem is egy volt neki abból, de vagy egy féltucat. Gondoskodott már a jövőre is, nehogy valami bolondos divat üssön ki és ő — kalap nélkül maradjon. — Csak úgy hitták őt „az öreg anglus.“ E kalap alatt ment templomba, sétálni stb. („Kalap alatt“

azért mondtam az imént, mert az esernyőszerű kalap alól alig látszott ki egyéb, mint az öreg Fejes bácsi előretörekvő orra.)

Senki sem viselt olyat. Senki. A családja durrogott, dörmögött. Ebéd után soha semmiről nem beszéltek, mint az öreg kalapjáról.

A leány azt mondta: „Nem megyek többé papával a templomba. Vagy leveti azt a kalapot, vagy...“

Az öreg ilyes formát akart mondani; „Te is fiam Brutus?!“ És a lányka megcsókolta az öreg Fejes fényes koponyáját.

Hanem a gymnásista ügye nem így végződött. Azt mondta, ha papája le nem mond eme szenvedélyé vált vágyáról, ő nem fog többé az iskolába menni, mert ő rá ott csak szégyen és megalázás vár. Nem is hívják őt már a diákok másként, mint Kalapos József. — És a fiú sírva ment ki a szobából.

A telekönyvvezető csak csendesesen beszélt. Amúgy foghegyről adta tudtára a családnak, hogy ő tulajdonképpen csak adósságait szándékozik még kifizetni és aztán —

„És aztán újakat csinálisz,“ mondta Elemér, a volt színész.

„Ne tessék tréfálni! Nincs enyelgő kedvem! patant vissza a telekönyvvezető. Igen is kifizetem adósságaim és aztán — megemészttem magam.“

Legkevesebbet beszélt a kereskedő segéd. Ő — úgy mond — el fog menni innen az atyai házból, a hol nincs békesség, egyetértés. Olvasta ő egy francziából fordított regényből, mi szokott ilyen családi perpatvar vége lenni. . . .

Erre már felugrott az 5. fiú is, a joggyakornok, és azt mondta, ő csatlakozik előtte szóló véleményéhez és ha kétszer 24 óra alatt a kedélyek nem csillapodnak, majd tudni fogja kötelességét. És egy bizonyos foku bíróságot emlegetett, meg néhány paragrafust. (Zár-

jel közt legyen mondva, a joggyakornok úr néha gyakran kért kölcsön pénzt a kereskedősegéd öcsésétől. Innen magyarázhatom csak a kettejük közt fennálló „egy vélemény“, a mi e különös családban nagyon ritka jelenség.)

E nagy dörgedelmek után jóleső csend állott be. Az öreg Fejes e közben elaludt szépen ülve és néha-néha illedelmesen hortyogott. Megszokta ő már ezt a beszédet. E nélkül talán el se tudna már aludni. . . .

„Megöl mindnyájunkat a szégyen!“ sőhajtották később a boldogtalan gyermekek.

„Ugyan hagyjátok el, jó az öregnek az a kalap!“

mondta vontatott hangon a legöregebb fiú, a „korhely.“

Erre a fiúra haragudott legjobban az öreg Fejes. A többitől eltűrt mindent, de ettől még a védelme sem. Ezen beszédjére is kinyitotta egyik szemét s föl-emelte rá csomós botját, mondván: „Csoki, te kuvasz, csak te ne beszélj bele a családi ügyekbe!“ És tovább aludt.

A különben egyhangú családi értekezlet ezzel rendesen véget ért. Mindenki ment a maga dolgára, csak a „korhely“ maradt otthon kártyázni — egyedül. Ha az öreg Fejes felébredt, el eljátszott vele néhány pártit. Ez alatt soh'se beszéltek egymással. A vége rendesen úgy következett be, hogy az öreg rájött fiának még eléggé ki nem forrt — svindlijére.

II.

„Semmi sem állandó a Földön, csak a változás“ mondta egy bölcs. Itt helyén volna most, ha a „divat“ átkáról beszélnek; annak káros elfajulásáról; a csapásról, mely nyomán jár, különösen a szegényebbek részéről, kik utánózni kívánják a tehetősbekeket. — No, de elég erről! Mit prédikálják vizet, mikor magam is bort iszom! Aztán meg vázlatba elég ennyi is már.

Folytassuk a kalapokat! Óh, igen, azok is divatosokká lőnek. Igen, „millenium-kalap“ név alatt jegyzetnek be — számláinkba.

járuljon tehát saját erejével népünk gazdasági nevelésének emeléséhez. Nem mondjuk, hogy ez irányban még nem történt volna semmi. De a mi eddig történt: a cél elérésére elegendő. Sem az állam, sem a társadalom nem fogták fel ez irányban kötelességüket avval az áldozatkészséggel, melyet a pusztuló gazdaosztály helyzetének komolysága érdemel. Igaz, hogy az állam ereje sokfelől van igénybe véve. De mindamellett megfontolandó hogy a tőke, mely, népünk gazdasági nevelésének emelésére fordít produktó befektetés, mely a gazdaközönség vagyonsodása által elérhető nagyobb forgalom és nagyobb adóképeség által kamatostól visszatérülne. A társadalom pedig egyesületek alapításával, iskolák támogatásával, a felnőttek oktatásával szintén sokat tehetne az állam feladatának könnyítésére. S bizony elhíhetjük, hogy a gazdasági egyletek működése áldásosabbnak mutatkoznék, mint a pártkörökben elszavalt kortesbeszéd. Mert utóvégre népünknek nem hangzatos politikai frázisokra, hanem kenyérre van szüksége.

A kiállításról.

Tisztelt olvasóink bizonyára természetesnek fogják találni, hogy az ezredéves kiállítás ismertetését ezuttal a nőket érdeklő leírással kezdjük. — Az ipar csarnok 14. csoportjában *Mme. Lebowitsch* mellfűző különlegességek műtermének kiállítását, egyike azon kiváló izléssel és jó tapintattal bemutatott tárgyaknak, melyek tökéletessége, alakjuk szépsége és kifogástalan gondos munkája a szemlélő előtt telismerhetővé válik, különösen a hölgyek előtt, kik e tekintetben természetes érzéssel bírnak. De nemcsak a szép feltételeinek, hanem az egészség követelményeinek is minden irányban való érvényesítése, az anatomia szerinti testalkat megfigyelésével készített s a legnagyobb kényelmet nyújtó mellfűzőknek az egyenletlenséget el tüntető művészete van itt bemutatva. — Első sorban említjük meg az amerikai rendszer szerint készült magas mellfűzőt, mely karcsu nőket szépen domborít minden kitömés nélkül, s ezen felül megakadályozza, hogy a ruha melle beessen. Ezzel ellentétben be van mutatva egy török selyemből készült mellfűző testes hölgy részére, baskótól egy darabból, mely elhízott nőknek hastartása által valódi jótéteményül szolgál, mert a külön baskótól feleslegessé teszi a test ez által nem csak kisebb lesz, de felfelé is emeltetik. Egyetlen testalkatuk részére oly egyenesentartó fűző van bemutatva, mely minden kipárnázás nélkül az alakot egészen egyenesnek tünteti fel. A gyomorbajban szenvedőknek gummibetét folytán kinyuló szerkezettel oly mellfűző készült, mely a nyomástól teljesen védi, mert a fűző minden lélegzetvétele után enged. Azon hölgyek részére, kik a lovaglás vagy a turista sportnak hódolnak vagy utaznak, lovagló és turista mellfűzők titkos pénztartóval készültek, melyek viselése a legkellemesebb. Menyasszony mellfűzők, estélyekre kiválóan alkalmasak; iskolás leánykák és fiúk egyenestartó fűzők, az egészség követelményeinek figyelembe vételével készülnek és vannak bemutatva. — *Mme. Lebowitsch* mellfűző különlegességek műterme Budapesten, váci utca 7. sz. alatt van, s a legmeglegebbe ajánlhatjuk t. hölgyeknek, hogy mellfűző szükségleteik beszerzésére e hazai céghez forduljanak, hol

bármilyen kívánt felvilágosítással is készségesen szolgálnak.

A kereskedelemügyi paviilon reklám osztályában az első emeleten, különös figyelmébe ajánlunk tisztelt olvasóinknak *Szczepanowszky Zsigmond* zeneautomatáit, melyek meglepő érdekes alakzatokkal és kellemes zenejátszással gyönyörködtetik a közönséget. Ő felsége a király látogatásakor a pavillonban igen nagy tetszettel tekintette meg ezeket az önműködő zenélő műveket s azt kérdezte *Szczepanowszky*tól, hogy mind saját készítménye-e, mire az igenlő válasz után Ő Felsége megdicsérte a szép zenejátszást. — Különösen a vidéki vendéglős és kávéház tulajdonos urak érdeklődését hívjuk fel e zenélő művekre, mert ennél czélszerűbb és hasznosabb beruházást nem tehetnek. A vendég a zenélő műbe néhány krajczárt dob, s az több darabot a zenemű nagysága szerint játszik, s így a vendégeknek folytonos szórakoztatást nyújt, a befektetett tőkét pedig csakhamar behozza. — *Szczepanowszky Zsigmond*nak nagy választéku készlete van Budapest, soroksári utca 16. sz. a. üzletében, honnan eddig már több mint 500 darab szállított magyarországi vendéglősöknek. Kívánatra árjegyzékét ingyen és díjmentesen megküldi.

A kiállításra készülő közönség megnyugtatóására legyen mondva, hogy a szállodák túlszűfolttsága és drágaságáról szállongó hírek nem igazak, mert sok új apró és magánszálloda nyílt meg, melyek hamar meg is telnek, s ennél fogva ott drágábban is számítják a szobát, hanem a nagy szállodákban, hol százakra rug a szobák száma, mindig lehet lakást kapni. Különösen a „*Metropol*“ szállodát a kerepesi-úton ajánljuk t. olvasóink figyelmébe, itt a szobák ára 2—5 firt között váltakozik s 2 firtos szoba igen nagy számmal van, mely összegbe a világítás is be van számítva. A legtisztább és legmodernebb kényelemmel való berendezést a leggondosabb szolgálat egészíti ki, *Kommer Antal* szálloda ur személyes felügyelete alatt. A „*Metropol*“ szálloda a kerepesi úton, a központi pályaudvar közepén, a lovasut megálló helye és a villamos vasutól nem messze van, hogy innen mindenhol ócsón, gyorsan és kényelmesen lehet közlekedni. Megérkezéskor a pályaudvaron magánlakást ajánlókól óvakodni kell, kik azt hazudják, hogy nincsen szoba a szállodákban; ezek piszkos lakásokba vezetnek az idegent, hol drágábban fizettetik meg a kényelem nélküli szobát, mint bármely szállodában.

A speciális magyar hangszer, a cimbalom-játszás terén egészen új találmányról is értesíthetjük t. olvasóinkat. Ez a billentyűs cimbalom, melyet *Lengyel Gusztáv* talált fel és szabadalmaztatott s ő az egyedüli készítője. Ezek a cimbalomok a zongorához hasonló billentyű-szerkezettel készülnek s így a játszás rajtuk billentyű-megnyomásával történik, mi a karnak és testnek nyugodtabb tartását idézi elő s a hangjegy utáni játszás által teljesen művésziessé válik. A cimbalomokat szép kivitelben meg lehet rendelni *Lengyel Gusztáv* feltalálónál, Budapest, VIII., Eszterházy-utca 4. szám alatt.

A ruházkodás ügye mindig fontos gondoskodás tárgyát képezi különösen a nőknek, de egyszersmind keresik e téren is a gazdálkodást. A használatban falkult vagy peccésedett ruháikat megfestetik vagy vegyi tisztítás által teszik ismét használhatóvá. E célra legjobban ajánlhatjuk tisztelt olvasóinknak a *Berkecz István*-féle selyem- és szőrűruha festő- és vegyi tisztító intézetet (Budapest, rózsá-tér 3. sz.) ez a legrégebb és legjobb munkát végező ebben a szakmában, hol mindenemű szövete, ruhák (fejtelen állapotban is) igen szépen és ócsón festsés szerinti színre festetnek, vagy vegyileg a peccétektől kitisztítatnak, úgy hogy egészen ujnaknak

tűnnek fel. Árjegyzékét kívánatra díjmentesen megküldi, melyből meg lehet tudni, hogy a kelmét milyen színre s mily áron lehet megfesteni.

I R O D A L O M.

* **Az újvilág csodái** című amerikai diszmű-6-ik füzeté is megjelent és meg kell vallanunk, hogy minden újabb füzetével a mű mind érdekesebbé és lebilincselőbbé válik, úgy hogy a „csodamű“ elnevezést a szót legteljesebb értelmében megérdemli. Almodta volna-e valaki valaha, hogy 40 krért minden költség és nehézség nélkül Dél- vagy Északamerika természeti csodáit látni fogja? Ezen fényképek tényleg oly csodálatosak hogy megtekintésük alkalmával az ember a természetet gondolja maga előtt és annyira elmélyed, hogy csak a papír megérintésekor veszi észre, hogy álmodott és hogy amit szemlél, az csak fénykép — természetesen a legújabb amerikai kivitelben. Csaknem minden, amiért az ember pénzt kiad, eltűnik szemei elől, a legköltségesebb utazások elmosódnak, a legszebb fényképek elsárgulnak, „az újvilág csodái“ című diszmű azonban 100 évig is eltart és bizonyosággal fog szolgálni, hogy a „Pesti Napló“ az ő olvasóit csekély pénzért nagy áldozat árán mily csodálatos, tanulmányos és érdekes gyűjteményben részesítette.

Ujdonságok.

Gyulafehérvár, 1896 augusztus 27

— **A közélet** még mindig szünetel. A holt szezon mindazáltal élénkebb, mint máskor. Az országos kiállítás sürű rajokban vonja magához a vidék közönségét, a melyből különösen az iparosok tanulmányozó csoportjai válnak ki az ország minden részéből. Iparosaink érdeklődését és tudvágyát mi sem bizonyítja jobban a tömeges fölrándulásoknál. — A választási mozgalmak szintén mind nagyobb terjedelmet vesznek, de az önző pártérdekeken, s a kormány iránt való ellenszenven kívül, alig látunk az ellenzéki pártok mozgalmában oly indokokat, amik általánosabb és behatóbb érdekeket érintenek. Sajnosan tapasztaljuk különösen azt, hogy az ipari érdekeket csak hangoztatják, de arról nem igen gondoskodnak, hogy azok elérését hivatott képviselők biztosítsák az új parlamentben. Nem kívánunk osztály, vagy érdekképviseletet, de azt igenis joggal megvárhatja a magyar ipar, hogy a törvényhozás különös gondoskodással részesítse, ami csak akkor történhetik, ha azok értő férfiak nagyobb számban foglalnak helyet a nemzet képviseletében. Iparosainknak első sorban erre legyen gondjuk, nem arra, hogy a pártoskodók eszközeivé váljanak. — Végül a bankkérdés vonta magára inkább a figyelmet. Úgy látszik, hogy a két kormány és a bank kiküldött bizottsága mégis megtalálták az egészség föltételeit, a melyek reánk nézve az eddigénél kedvezőbb helyzetet teremtenek, mert a bank kormányzásában fele részben magyarok vesznek részt s a kormánynak is nagyobb befolyása lesz, a mik a jövő hitelviszonyok szempontjából nem csekély fontosságúak. Ezenek kívül pénzügyi előnyöket is sikerül elérnünk a nyereségben való osztozkodás, s bankadósság tetemes csökkentése által.

— **Értesítés.** A helyi róm. kath. elemi fiúiskolában a beiratások folyó augusztus 31-étől kezdődőleg szeptember hó 1. 2. és 3-ik napjaiban történnek úgy délelőtt mint délután az iskolai helyiség I. osztályában.

Mindenki nagy kalapot visel. Fejes bácsi kalapjai divatosak. A családi értekezlet gyengül. Kevés szó hallatszik. Az öreg Fejes büszkén elnököl az asztalnál, a nagy karosszékekben. Hüga, a Mácsi néni, a férfiak hóbotáról, szeszélyéről beszél. Ő talál és valahányszor bejön, folytatja beszédét, a hol elhagyta, mikor kiment. — Nagyön hallgat rá valaki!

A másik héten zajosabban ment már a dolog. Élesen kikelt az öreg Fejes ellen, a ki nem átálja viselni — öreg léte! — a legdivatosabb kalapokat. Legjobb volna, ha mindnyájan a föld alá süllyedhetnének — szégyenükben.

Egyenként hagyták el az ebédlőt. Tiúkban mind egyik fiú rávett egy nagy fekete, széles szalagú kalapot — az öreg Fejes kalapjai közül. Az öreg látta őket elhaladni az ablak alatt és nagyokat nevetett a markába. Soha sem szólt nekik a dolog felől. — Mikor már az ötödik kalap is eltűnt az ablak alatt, az öreg is elment szobájába a — hatodikért. Épp akkor próbálta azt föl a „korhely.“ Nagyot esapott ennek a fejére:

— Erre üthetek, ez az én kalapom, fiam!

— Hiszen van még öt!

— Czoki, kuvasz, csak te, te ne beszélj bele a családi ügyekbe!

Naplótöredék.

I.

Felüdültem. Mehetek sétálni . . .

. . . Gyönyör a kis fűszálnak a tavaszi nap sugára, de nagyobb gyönyörűség annak a kis lánynak két szeme látása.

Csak nem feledhetem! Pedig megcsalt, kijátszott, kicaczagott. Es ez a kaczagás kísért engem, mint a félős

gyermeket a kísértetek réme. Megtörök a lelkem, ha rá gondolkodom arra a percre is, amidőn még egyszer esedeztem szerelméért és ő gúnyos ajkkal vállat vonva ott hagyott. Es én mégis élek.

Pedig hányszor hittem elérkezettnek a pillanatot, hogy most együtt fogunk meghalni.

De mindannyiszor azt hittem, hogy jóra fordulhat minden. Nem mertem előidézni azt a pillanatot, amely az ő láthatásának lenne megfosztója. Mert még így is boldog vagyok, ha láthatom őt. Csak ki ne kaczagott volna; csak ne kísértene folyton az ő kaczagása . . .

Támolyogva, lehorgasztott fővel járom be a várost messze be az éjbe. Cseng a fülem, cseng a kaczagása.

Bejárom a korszót, amely már néptelen. Ahol ő még az imént sétált. Járhatok, kelhetek szabadon, egyedül. Csak a halovány hold tanuja málázó sétatámnak.

Keresztül - kasul kutatok, keresek bokrot, fácskát, padot és minden egyebet, melyekhez csak parányija is fűződik az ő emlékeinek. Pedig még a porszem is az ő képét mutatja. Minek is járkálok, miért e keresés? Hisz a hüvös esti szellő is zugva-zsongva hallatja a nevét? Miért e kutatás?

Elbolyongom az éjfélt is. De már vánszorogva. A harang melő hangja most ütötte, szólaltatta a 12 órát. A szellő hűvösebben érint. A fák már mind erősebben imbolyganak galyaikkal. A halotti esend rég megszűnt, zugás hallatszik a víz felől is. Onnan túlról az ordóreszen tompa haraj tör elő. Valami-érzés olyan édesen ringat el gondolatimban.

Eszembe van . . .

El-el mondogatom, mennyire tudnám szeretni, mennyire boldog lennék, ha ő is szeretne. Szinte látni vélem kedves szöke fejét ott a víz tükreben, a mint

messze szálló tekintetével a távolba néz. Amint a játszódó szellő aranyárga fűrtelével incesleg s szinte hallom, amint az ő ezüstös hangjával hallatja vig dalát s elfogja a valómat az az édes melegség, mert hallani vélem, amint a nevemet kiejti, úgy oly édesen, annyi bájjal, mint ezelőtt. Oh mi szép ő ilyenkor. S mi bájjal simítja hófehér kacsója füle mögé drága fűrtjeit. Oh mi szép, mi boldogság nekem őt így látnom Es ő nem szeret . . .

Akaratlan könyvek törnek szemeimből elő. Valami kínos fájás hatja át testemet; mennem kell innen, futnom, . . . fádom . . .

Az előbb még sutogó szellő gyilkos hidegével tör be ruhámon. Megkettőzött léptekkel sietek el házuk előtt. Ők már alszanak. És én még most is eltudnám nézni hosszan, soká azt a hallgató sötétséggel teli ablakot, ha nem fáznám annyira. Fáj mindenem. Betegnek kell lennem. Csak azt nem tudom, szívem szakadt-e meg vagy eszem rekedt-e meg. Fáj minde nem. . .

. . . Le is feküdtem már. De aludni nem tudok. Mellem hörögni kezd. Szívem sebesebben üt, mint akkor, midőn beteg kezdtem lenni. De csak ő van azért most is az eszembe. De megint kaczagva. Szédül velem a világ. Es a sivitó sebességben viacsörgő arczok réme kíséri felém. Gyávának neveznek. Ünérzetről szólnak. Bőrzadva buvok takaróm alá s a megszálló félelem iszonya veritéket ver ki az arcomra

Elaludtam . . .

Wagenblatt Gusztáv.

Csütörtök augusztus 27.

— **A gy. fehérvári állami elemi hat osztályú nép iskolában** az 1896—97. tanévre a beiratások szeptember 1—5. napjain eszközöltek. A tanítás 6-án kezdődik. Az első osztályba csak a hatodik életévét betöltött gyermekek vétetnek fel. Tandij egész évre 2 frt, a beiratási díj 25 kr, ezeken kívül a tanítók nyugdíjalapjába 15 frt köteles minden beiratkozó fizetni. Szegénysorsú gyermekek, ha vagyontalanságukat a községi előjáróság által kiállított szegénységi bizonyítvánnyal igazolják s ha szorgalmas és jó magaviseletű tanulóknak bizonyulnak — tandij elengedésben részesülhetnek.

— **Az adóprés.** Iparosaink között általános a panasz és a zugolódás az adókvitő bizottság eljárása miatt. Azt állítják, hogy az iparos osztály általában aránytalan megterhelésben részesült pl. a honoratiókkal szemben. Mig az orvosok, ügyvédek stb. adója mérsékelten van megállapítva, addig az iparosoknál a legönkényesebb és igazságtalanabb emelések voltak napirenden. — Nem tudjuk, hogy mindebből mennyi a való, de igen sajnáljuk, ha csak fele is igaz. A magyar iparost különben is annyi minden nyomja és cizbálja, hogy méltánytalan megadóztatás nélkül is közelebb áll a szinylődéshez, mint a virágzáshoz. A vámszerződések, a vigécek, a házalók, a kontósok, a fegyenczek, a kontárok, a gyöngye terményárak stb. máholnap úgy is mindent leszednek róla, s a fináncznak semmi se marad. Ezért figyelmeztetjük az esetleg általánosan megterhelte iparosokat, hogy az orvoslás minden törvényes módját vegyék igénybe. Itt nem a kormányban, hanem az eljárásban van a hiba.

— **A kiállítás idejének fele** e hó 2-án letelt. Ez első három hó alatt 1,535,733 vendég látogatta a kiállítást. 1885-ben a látogatók összes száma csak 833,269 volt. Tehát most csaknem még egyszer akkora a látogatók száma, mint 1885-ben volt.

— **Az új szabadalmi törvény** még csak nem rég lépett érvénybe, s ennek hatálya alatt máris 400 szabadalmat jelentettek be, ami a magyar ember gyakorlatiasságának s hazai iparosaink szellemi bala-dásának öröndetes bizonyítéka.

— **Földmívesek a kiállításon.** Közel ezer főnyi földmíves csapat érkezett vasárnap reggel 8 órakor egy külön vonaton a budapesti keleti pályadarbba, mint a kiállítás vendégei. A vonat szombaton délután indult el Székelykeresztúrról, hol 372 kizárólag székely földmunkás szállt fel, kik Gálffy Kálmán főszolgabíró vezetése mellett tették meg az útjokat. — Aradon újabb 579 felránduló szállt be a különvonatra, kik az egész megye területéről összegyűlve szervezkedtek ez együttes felrándulásra. Az igazgatóság részéről Kovács Gyula dr. fogadta őket, a kitől a felrándulási osztály jegyzőit is váltották. — Az aradiak vegyesen oláhok és magyarok, körülbelül 40 községből valók és a kereszturi székelyekkel egyetemben 3 napot töltenek a fővárosban.

— **A fegyencz ipar ellen,** a mint ismételtelen jeleztük, az iparosok országos mozgalmat indítottak, s a kolozsvári ipartestület kiküldött bizottsága most gyűjti a szükséges adatokat. Ez okból Hirschfeld Lajos ottani ipartestületi titkár, a ki a szeptemberi iparos kongresszuson e kérdés egyik előadója lesz ez uton is fölkéri mindazokat, a kik a fegyenczipar miatt sérelmeket szenvedtek, vagy az ellen adatokat tudnak szolgáltatni, hogy sérelmeiket és adataikat e hó végéig juttassák tudomására. Mentől jobban föl van szerelve a kérdés, annál biztosabb a siker.

— **A varrógép jubileuma.** Most ötven éve, hogy Howe Illés, bostoni gyárossegéd föltalálta a varrógépet, amely korszakot alkot az ipar történetében. A föltaláló megérdemli, hogy ez alkalomból emlékeztetbe hozzuk a nevét.

— **Árlejtési hirdetmény.** A vezetésem alatti kir. törvényszék és a felügyelet alatti abrudbányai, balázstalvi, gyulafehérvári, marosújvári és nagyenyedi kir. járásbírók, valamint a helyi kir. ügyészség hiv. helyiségei és az ennek felügyelete alatt álló központi, ügyszintén az előbb megnevezett kir. járásbírók fogház helyiségei fűtésére a jövő 1897. évi szeptember 12-ik napjának délelőtti 10 órákor az elnöki irodában szóbeli árlejtés fog tartatni, mely napra az érdeklődőket azon figyelemmel hívom meg, hogy az árlejtés megkezdésekor 50 frt bántalmat lesz leteendő. Az árlejtési feltételek a hivatalos órák alatt megtekinthetők. Gyulafehérvárt, 1896. aug. 20-án. Korbuly Ignác, h. kir. törvénysz. elnök.

CSARNOK.

A nőgyűlölő.

Írta: Adorján Zsolt.

Piros pozsgás arc, rövidre nyírott bajusz, szépen gömbölyödött poczak: úgy hívták, hogy Kócsagh Dániel. Igazi tipikus alakja a magyar nemesnek.

Kócsagh Dánielt igen szeretetre méltó embernek ismerte mindenki. Kitűnő humora, jó kedvtő öreg ember volt, nagymestere a vidám társaságban, fehér asztal-

ritő és boros poharak mellett frissen gyártott adomák. Hanem volt neki egy nagy hibája, — amiért aztán a 19-ik század végén méltán lehetne őt a világ 8-ik csodájának tartani, — t. i. ki nem állhatta az asszonyokat. Ha olyan társaságba jutott, hol asszonyok is voltak, az volt neki a legrettenetesebb tortúra. Ilyenkor aztán rosszul lett s a lehető leggyorsabban a legközelebbi ajtóra rohant kifelé, vissza sem nézve. Nem bánta ő, akár mit mond a világ. Megmaradt agglegénynek s büszke volt mindig, ha barátai előtt önhittén hangoztatta, miszerint ő élő példája annak, hogy meg lehet élni asszony nélkül is.

Eletmódja tökéletesen megegyezett gondolkozásmódjával. Vagyonából szerényen éledegelt egy vidéki városban s minden mulatsága abból állt, hogy estenként a casinóban elolvasta a lapokat (természetesen mindig csak a vezércikket s a „közgazdaság“ot) azután pedig következett az elmaradhatlan tarokk.

Tíz óra felé megvacsorázott (természetesen vendéglőben) aztán szép csendesen lefeküdt s álmodott a pagát, meg a skizről s másnap pedig kezdte a régi nótát elől.

Barátai sokszor igyekeztek valami kalandba beugratni az öregot, azonban ez sohasem sikerült, annál is inkább nem, mert Kócsagh Dánielnek immár az ötödik X-et sodorta el deresedő feje fölött a gyorsan rohanó idő.

A közmondás igaz, hogy azt mondja: ami elmult vissza nem jő; de van egy, más mely így beszél: ami késik nem múlik . . .

Egy szép estén amint a casinó előtt elhaladtam komor arccal láttam szembe jönni Kócsagh Dánielt. Szokatlan időben és komor hangulatban. Ez olyan két valami, amit sehogysam tudtam magamban összeegyeztetni.

Megállítam az öregot s gyanakvólag kérdém szokatlan magaviseletének okát. Előadta, hogy rettenetes rossz kedve van, mert képzeljem el, hogy az éveken át megszokott tarokk kompániából egyetlen egy sínes a casinóban.

Ez rettenetes helyzet. Ez abszurdum. Aztán mintha valami jó ötlete támadt volna, megcsillantak azok a jóságos szemek.

— Te! édes ücsém uram! tudsz te tarokkozni?!

— Nem én. Tudja jól Dani bácsi, hogy sohasem kártyázom.

— Hát iszol?

— Inni iszom, csak most nem.

— Hát akkor aztán én mit csináljak veled, hiszen így megőrülök 10 óráig.

— Dehogy örül, sőt, inkább megőrül.

— Talán valami tarokk parthie . . .

— Nem éppen az, de nemesebb élvezet. Jöjjön velem.

— Hova mégysz?

— A színházba.

— Eh! bolondság; színház, színház . . . ördög vigye. Eredj! Engedj utamra. Csakbogy én fogtam az

öregnek a kabátját.

— Jöj, ön na, Dani bátyám. Ne féljen, hiszen éppen azért hívom. Nem játszik ma egy asszony sem, olyan a darab. Remek, modern alkotás. Tudja, olyan nőmanczipáció fajta. Férfiak sütnek, főznek otthon. Mosogatnak, gyermeket dajkálnak, elaltatják, eléneklik őket. Az asszonyok mind a hivatalban vannak. Azok nem jelennek meg a színpadon. Nagyszerű, remek darab s 10 órára éppen vége lesz.

— Na, bánja a kö. Ha így van, akkor nekem való. Valahogy csak eltelik az idő. De ügyelj poeta, mert ha hazudsz, összetöröm a fejedet.

— Majd tartani fogom, csak menjünk.

A pénztárnál hamarosan jegyet váltottunk s nem telt bele pár perc szölyeszékeinken vártuk az előadás kezdetét. Az öregnek a kezébe nyomtam egy színlapot s abban a pillanatban, amelyben a függöny felgördült, tudta meg, hogy valami frivol operettet adnak. Az én Dani bátyám ekkor olyavorma mozdulatot csinált, amely komikusnak látszott rendkívül, de amennyiben a saját személyemet illeti, tragicus is lehetett volna, mert olyan formán nézett az ki, mintha a kezében levő látesövet a fejéhez akarta volna declenálni. En azonban csendesen a helyemen maradtam s a darab megkezdődött; ami azonban egy cseppet sem látszott lekötni az öreg ur figyelmét. A sors végzésébe beletörődve, meghuzta magát csendesen a helyén. Gondolatai a casinóban jártak, beleképzelte magát egy kitűnő tarokkcompániába, amivel nem ér fel a világ minden színháza. Merengésből hatalmas tapsvihar riasztotta fel. Tapsolt az egész publikum s a Kócsagh ur tulsó szomszédja is úgy verte a két tenyerét, hogy majd megrepedt bele.

Az öreg úr a színpadra nézett, aztán reám. Saját szerű fény ragyogott szemében. Lelkesülni látszott s

nyugtalanul kezdett mozogni helyén. Egyszer aztán megint reám nézett. (Ei színeltem, hogy nem látom,) aztán nézte merőn a színlapot s ismét a színpadot kereszték ragyogó szemei és azután és azután remegő kezéből kisiklott a láteső s Kócsagh Dániel — tapsolt . . .

Es mi történt a színpadon? . . .

Semmi más, mint megjelent ott a színház bájos divája, ragyogó jelmezben, derült arccal s a tapsvihar megszűntével elragadó hangon belekezdett a belépőbe, amelynek végeztével újra kitört a tapsvihar.

Ekkor aztán egy dallamos fülbemászó ariába kezdett s olyan bájjal, olyan elragadó kedvességgel énekelte azt, hogy a tapsvihar most már teljességgel nem akart megszűnni s a lelkesedés tomboló zaja a tetőfokra hágott.

Kócsagh Dániel urnak kezdett melege lenni.

Az egész darab léha meséje nem érdekelte őt egyáltalán, de amikor a bájos diva a színpadon megjelent, — le nem vette volna a szemét róla egy fél világért.

Hanem hát minden mulandó. Az előadásnak is, egyszer csak vége lett. A közönség oszladozni kezdett a lámpákat oltogatták, hanem Kócsagh Dániel ott fedte szemét a lebocsátott függönyön s valami előtt eddig ismeretlen, sajtószzerű érzés szállta meg szívét s egy bolondos gondolat keringett agyában folyton, színtelenül . . . Talán ifjú kornak tűnő ábrándképe, vagy ősz tejével a sivár, prózai világ . . .

Ott maradt volna tilve a helyén, ha nem nógattam volna az indulásra. Önkenytelenül engedelmessékedt. Osszeszedte magát s indult kifelé ő is. A kijáratnál azonban úgy érezte magát, mintha valamit benne feledett volna. Megtapogatta zsebeit: rendben volt minden de ő még sem volt tisztában önmagával. Nem tudta eltalálni, hogy mi baja. Hanem hát mégis csak haza kellett menni s a csendes otthon kapujában amikor elváltunk csak annyit mondott az öreg: ugye nagyon, jó darab volt. Ereztem, hogy a keze remegett s Kócsagh Dániel azzal a bolondos gondolattal bajtá le álomra fejt s szívében azzal a tura érzéssel kívánt „jó éjszakát“ önmagának.

Alig, hogy elszunyad, megjelenik előtte az a bájos alak. Beszél neki azon édes, fülbemászó, dallamos hangján, nagyon szép dolgokat. Incselkedik vele s aztán . . . no igen és aztán megcsimogatja az arcát . . . Hanem erre már felébred az alvó s eltűnik az álomkép. Kócsagh Dániel megiszik egy pohár vizet s lázas türelmetlenséggel fordul hefelé, hogy álmódja tovább édes álmait. De az álom nem bír szemére jönni. Különben így is látja ő azt a szép daemont, amint megjelenik s eltűnik ismét . . .

Az egész éjjelt ébren tölti el; nem esoda, hiszen egy tizenhét éves ifjuhoz illő ábrándoktól megszállott szív, — nem hagy a testnek nyugtot soha . . .

Kócsagh Dániel drágán fizette meg ama botlását, hogy nőgyűlölő léteire elment a színházba, azt az örökös mosolygó bájos alakot nem tudja kiűzni fejéből . . .

Egy szóval — szerelmes lett fülig . . .

Másnap felkerestem. Örömmel fogadott. Derült arccal olvastam gondolatát s magamban mégis szemrehányást tettem önmagamnak, hogy a jó öreg lelki nyugalmát felzavarva, egy esetleges csalódás fajó érzését ültetem szívébe.

Dani bátyám felém fordult s így szólott hozzám.

— Te! vannak nektek poetáknak bizonyos taktikák; ismeritek a szív titkait, kell ismernetek, mert különben nem létezhetik bennetek poesis. Először is azt kérdem tőled, lehet-e veled most okosan beszélni s ha lehet meddig lehet, mert nálatok ezt én még sohasem tudtam meghatározni.

En biztatám az öregot, hogy most olyan stadiumban vagyok, amikor okosan beszélhetünk. (Szükség van reá.)

Ekkor az öreg elővett egy skatulát, kivett abból valami nyolez kilencz fajta, állású és színű nyakkendőt s kezdte őket egymásután felpróbálni s nekem meg kellett mondjam a véleményemet, hogy melyik áll a legjobban.

Azután jött az udvari borbély s Kócsagh urnat legalább is 20 évvel visszafiataltította. (No próbálta volna csak azt meg azelőtt.) — Mikor mindezzel készen voltunk, elmondta nekem nyíltan, minden titkolódzás nélkül, határozottan és az őszinte, becsületes szív sugalta szavakkal, hogy ő szereti azt a — primadonnát. Ő az ilyesmiben nem jártas; a nyakkendőkig és a borbélyig eljutott, de a további teendőket nem tudja. Meglöttem e kijelentésen és megpróbáltam ellentmondani, de az öreg ur hallani sem akart róla . . .

Rövid idő múlva egy estélyen megismerkedett „ő“ vele . . .

Szeretném leírni, szavakkal kifejezni azt a boldogságot, amit Kócsagh Dániel akkor érzett, de az túlvilági dolog, arra nincsen szó a földi grammatikában. Szegény azt gondolta, hogy csak ő van egyedül, aki epekedik érte.

Az pedig mindent látott az első pillanatban. Tudta kivel van dolga s nem jött zavarba. Szép asszonyok szokva vannak az ilyesmihez.

A szép daemon kapott egy szép ékszeret, amiért aztán megengedte Kócsagh urnak, hogy megfogja a kezét. Azután újabb ékszerek s egy csók . . . Szébb, ragyogó ékszerek s egy pezsgős vacsora határidejének a kitűzése.

Még csak egy felvonás van. Ezt már nem láttam, de nekem Amor beszélt el s igaz kell legyen.

Elérkezett a várva várt est. Kócsagh Dániel türelmetlenül várta az órát, amely meghozza számára földi üdvét. Elgondolta magában, hogy ő egyedül fog lenni azzal a bájos lényvel. Elmondhatja neki szíve érzelmeit nyíltan, őszintén stb.

Nyíltér*)

Foulard-selyemet 60 krtól 3 frt 35
krig méterenként — japáni, chinai, s. a. t. a legu-
jabb mintázattal és színekben, ú. m. fekete, fehér és
színes **Henneberg selyem** 35 krtól 14 frt 65
kr, méterenként sima, csikos, kockázott, mintázott
damasztot s. a. t. (mint egy 240 különböző minő-
ségben, 2000 szín és mintázattal s. a. t. a megren-
delt áru postabér és vámmentesen a házhöz
szállítva, mintákat postafordultával küld **Hen-
neberg G.** (cs. és k. udvari szállító) **selyem-
gyára Zürichben.** Svájczba címzett levelekre
10 kros, levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.
Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elinté-
tetnek.

BRETTER MAX

helyben elárulit férfi és női kész ruhákat, ék-
szereket, órákat, arany és ezüsttűket, be-
cserél valamint bevált arany és ezüsttűket
a legjutányosabb árban.

Lakása Gyulafehérvárt Hungária szálló 15
sz. az emeletben.

*) Az e rovatban megjelenő közleményekért felelőséget
nem vállal el a szerk.

Sz. 2152—1896 tkvi

114 1—1

Arverési hirdetményi kivonat.

A gyulafehérvári kir. törvényszék mint tkvi ha-
tóság közhirre teszi, hogy Kreiczár Nicolae spring-
lakos végrehajtónak Nedela Maria férj Turcu György
vingárdi lakos végrehajtást szenvedő ellen 155 frt 38
kr. tőkekövetelés és jár iránti végrehajtási ügyében
a vingárdi 354 sztkvben A + 1—6. 9. 12. 16—18. 20—21
23. 25., a vingárdi 162 sztk. A + 10 r. és a 859 sztkvben
A + 1 r. összesen 1123 frt becsárban az árverést el-
rendelte és hogy a fenn megjelölt ingatlanok **1896**
évi Szeptember hó 19-én d. e. 9 órakor Vingárdi
községházánál megtartandó nyilvános árverésen a ki-
áltási áron alól is elfognak adni.

Arverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok
10% át készpénzben, vagy az 1881. LX. tcz. 42 §-ban
jelzett árfolyammal számított, és az 1881. november
1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8
§-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött
kezelés letenni avagy annak az 1881. LX. tcz. 107 §
értelmében a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről
kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. tvszék mint tkvi hatóságtól.

Gyulafehérvárt 1896 évi Junius hó 15-én.

A kivonat hitelességét igazolja.

Kiss János kiadó.

Aranyérmekkel kitüntetve.

Első cs. és kir. kizár. szabadalma

Aranyérmekkel kitüntetve.

HOMLOKZAT-FESTÉK-GYÁR

KRONSTEINER KAROLY WIEN, III. Hauptstrasse 120. szám, saját házában.

48 18—20

Főhercegi és hercegi uradalmak, és és kir. katonai raktárak, vasut., ipar, bánya és hármortársulatok, építkezési munká-
latok, **VÁLLALKOZÓK** és **ÉPÍTŐMESTEREK**, valamint gyártulajdonosok **szállítója**. — Ezen homlokzatfestékek, melyek mészből
oldhatók, száraz porított állapotban, 40 különféle színminőségben, különként 16 krtól feljebb szállítanak és a festékszínnek tisztaságát illetőleg
teljesen hasonló az **olajmázoláshoz**. — **Mintalapok és használati utasítások ingyen és bérmentve küldetnek.**

Sz. 4034—1896 tkvi

113 1—1.

Hirdetmény.

Bor bánd község telekkönyvi birtokszabályozás
következtében az 1869. évi 2570. számú szabályrende-
lethez képest átalakított és ezzel egyidejűleg mindazon
ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. évi XXIX. az
1889. évi XXXVIII. és az 1891. XVI. t. cz. a tényle-
ges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az
1892. XXIX. t. cikkben szabályozott eljárás a telek-
könyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan fő-
ganasztatnak.

E célból az átalakítási előmunkákat hitelesítése és
a helyszíni eljárás a nevezett községben **1896 évi**
október hó 5-én fog kezdődni.

Ennélfogva felhívattak:

1. az összes érdekeltek, hogy a hitelesítési tár-
gyaláson személyesen vagy meghatalmazott által jelen-
jenek meg és az új tkvi tervezet ellen netaláni észre-
vételeiket annál bizonyosabban adják elő, mert a régi
telekkönyv végleges átalakítása után a téves átveze-
tésből eredhetők kifogásokat jóhiszemű harmadik szemé-
lyek irányában többé nem érvényesíthetnek.

2. Mindazok, kik a telekjegyzőkönyvben előfor-
duló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést ki-
válnak tenni, hogy a telekkönyvi hatóság kiküldöttje

előtt a kitűzött határnapon kezdődő eljárás folyamata
alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseket igazoló ok-
mányokat mutassák fel. —

3. Mindazok, a kik valamely ingatlanhoz tulaj-
donjogot tartanak, de telekkönyvi bekebelezésre alkalm-
as okirattal nincsenek, hogy az átiratáson az 1886.
XXIX. tcz. 15. 18. az 1889. XXXVIII. tcz. 5. 6. 7.
és 9. §-ai értelmében szükségelt iratokat megszerezni
iparkodjanak és az okból ügyeiket a kiküldött előtt
igazolják, vagy oda hassanak, hogy az átruházó tkvi
tulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt szó-
val ismerje el és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt
nyilvánítson, mert különben jogaikat ezen az úton nem
érvényesíthetik és a bélyeg- és illeték elengedés ked-
vezményétől is elesnek: és

4. azok, a kik javára tényleg már megszünt kö-
vetelésre vonatkozó zálogjog vagy egyéb megszünt jog
van nyilvánkönyvileg bejegyezve, ugyancsak az ily
bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy
a bejegyzett jognak törlesztését kérelmezzék, illetve, hogy
törlése engedély nyilatkoztatásávégett a kiküldött előtt
jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség
kedvezményétől elesnek.

A kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságtól.

Gyulafehérvárt, 1896. augusztus 13-án.

Felszegi Lajos, kir. trvsz. bíró.

Sz. 2500—1896 tkvi

111 1—1

Arverési hirdetményi kivonat

A gyulafehérvári kir. törvényszék mint tkvi ha-
tóság közhirre teszi, hogy a Gyulafehérvári Népbank
részt. társulat végrehajtónak Avram Ilie bagyatéka
M-Cstügedi végrehajtást szenvedő ellen 150 frt tőke-
követelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a Maros
Cstügedi 55 sztkvben A + 3—14 rendsz. alatti fekvők
egészben és a 123 sztkvben A + 1—15 rendsz. alatti
fekvőknek Avram Ilie 1/2 rész jutaléka összesen 726
frt becsárban az árverést elrendelte és hogy a
fenn megjelölt ingatlanok **1896 évi szeptember**
hó 12-én d. e. 9 órakor M. Cstügedi községházánál
megtartandó nyilvános árverésen a kikiáltási áron alól
is elfognak adni.

Arverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok
10% át készpénzben, vagy az 1881. LX. tcz. 42 §-ban
jelzett, árfolyammal számított és az 1881. november 1-én
3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában
kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezelé-
setenni, avagy annak az 1881. LX. tcz. 107 § értelmé-
ben a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiál-
lított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. tszék mint tkvi hatóságtól.

Gyulafehérvárt 1896. évi május hó 17-én.

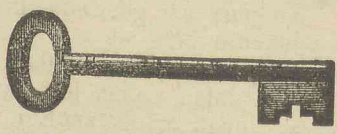
A kivonat hitelességét igazolja.

Kiss János kiadó.

Hirdetések jutányos áron felvételnek
e lap kiadóhivatalában.

SCHICHT-féle
szin-szappan

törvényileg be-
jegyzett
VEDJEGY

igen jól kiszáradt, kitűnően tisztít

felette takarékos a használatban
garantált tiszta és ártalmatlan a fehérne-
műnek és kéznek, egyáltalában a legjobb az
összes szin-szappanok közül.

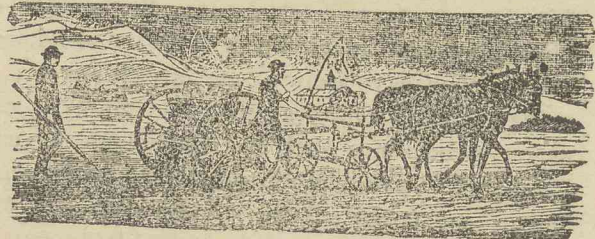
Senki sem fog egy kísérletet megbánni

Kapható Misselbacher J. B.-nél.

Clayton & Shuttleworth
mezőgazdasági gépgyárosok © Budapest Váci-körút
63. sz.
által a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak:

ocomobil és gőzcseplőgép-készletek 2 1/2 egész 12 lóerőig, továbbá járgány-
cséplőgépek, tisztító-rosták, kon-
kolyozók, kaszáló- és aratógépek, boronák, szénagyújtók.

"COLUMBIA" legjobb sorvetőgépek, szecskavágók, répvágók, kukorica-
morzsolók, daráló, őrlő-malmok.

Egyetemes aczél-ekék

és minden egyéb

2 és 3 vasu ekék

gazdasági gépek.

Részletes árjegyzékek kiadásra ingyen és bérmentve küldetnek.

Jelzalog kölcsönöket

földbirtokra 3 1/2%, házakra 4 1/2%,
másnemű ingatlanokra 5% mellett legma-
gasabb összegekben ajánljuk. E kölcsönök
konvertálásuknál bélyeg- és illetékmentességet
élveznek. Erdő kihasználások, birtok
parcellázások átvétele. Birtokok szö-
vetkezeteknek lefizetési tartamra
eladatnak.

MAGYAR LLOYD

közgyadasági vállalat

Budapest Király utca 70.